

Cal Teixidor / Cal Doctor Pla

Sant Pere de Riudebitlles

Ubicació

Comarca: Alt Penedès
Lloc/Adreça: Carrer Nou, n. 22

Coordenades:

Latitud: 41.4529
Longitud: 1.70169
UTM Est (X): 391560
UTM Nord (Y): 4589849

Classificació

Número de fitxa 08232 - 49
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Modern Contemporani Popular
Segle XVIII-XX
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Tipus de protecció: BPU
Observacions protecció: POUM 12/05/2012
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad.: 012A09001
Fitxes associades:
[Antigues Escoles](#)
[Cal Xarret](#)
Autoria de la fitxa ARQUEOCIÈNCIA - J.M. Huélamo
Data de registre de la fitxa: dl., 07/06/1999 - 02:00
Autoria de la darrera revisió: Marta Lloret Blackburn-Antequem, S.L.
Data de la darrera revisió: dv., 22/01/2021 - 11:00

Descripció

Edifici entre mitgeres amb planta baixa, dos pisos, golfes i celler al soterrani. A la façana s'aprecia la unió de dues construccions diferents, o sigui de, dues cases: la de l'esquerra ha perdut la porta d'accés des del carrer. La mateixa disposició d'obertures de la façana revela el fet de tractar-se de dos edificis de caire diferent: el de l'esquerra presenta sengles balcons a l'alçada del primer i el segon pis, la de la dreta, avui façana principal, posseeix un balcó corregut al pis principal, amb barana d'obra amb balustres entre pilars rectangulars i dues portes d'accés. Aquesta mateixa, al segon pis té dos balcons amb la mateixa decoració que el de sota. En conjunt, la façana actual es obra d'una reforma del 1920. En aquesta obra va desaparèixer un arc de pedra de turó que existia a l'entrada principal, segons recorda l'actual propietari, el doctor Pla. Dels interiors destaquen les alcoves del primer pis, així com els conjunts d'enrajolats i, en general, les decoracions ceràmiques dels anys '20 que semblen d'origen valencià, adornades amb motius geomètrics i animals (com la interessant sèrie d'ocellets que decoren el menjador i els bancs modernistes del pati). De la gran reforma del segle actual, el projecte de la qual per cert es conserva penjat a una de les parets de la sala d'estar, és interessant ressaltar el pati enjardinat posterior, espès en vegetació i amb el seu mobiliari propi de l'època completat amb una font amb cascada de turó. Una antiga galeria d'arcs de solana d'època anterior, va ser tancada i decorada en el mateix any 20 amb rajoles en blanc i blau formant sanefa en forma de filet. La casa guarda una petita col·lecció de mobles d'època, i elements religiosos, datables cap al començament i mitjans del segle XIX, entre els que destaca un oratori, amb un lignum crucis, entre d'altres relíquies, una butlla de 1825 i unes petxines marines de grans dimensions. També s'ha de ressaltar un llit d'estil isabelí amb un interessant capçal. Tanmateix s'ha de subratllar una col·lecció de pintures fetes per les germanes Llobet així com una altra d'època historicista que representa una escena de la vida de Crist .

Observacions:

Sembla que l'edifici va ser la primera fàbrica tèxtil coneguda de la localitat. Al jardí posterior d'aquest edifici es posaven a assecat els draps, els quals es destinaven a la indústria paperera. L'edifici del davant, també formava part de la fàbrica fins l'any 1917, quan es va arrendar a la família Alegre de cal Formaire i, posteriorment, al ferroveller senyor Creixell.

Història

Informacions orals asseguren que aquí es feien teixits, i que es el lloc de fabricació més antic conegut al poble (AAVV, 1991). No sé sap massa bé la data de la primera construcció. Per informació oral dels descendents, sabem que al 1727 la família Graupera (en concret, en Jordi Graupera Major), procedent de Calaf, encara que descendent de Sant Andreu de Llavaneres, ja eren propietaris de la fàbrica de teixits. La doctora Torrents a la seva tesi doctoral, estableix la cronologia d'aquesta família a Sant Pere entre 1675 y 1799. Sembla que al segle XVIII (1756), s'entronca amb el cognom Llobet, doncs una filla de Jordi Graupere -per cert, primer Jordi registrat a Sant Pere- Francisca Graupere Valls, hereva de la hisenda, es casà amb Josep Llobet el 19/10/1756, que era de Sant Martí Sesgueioles i de professió teixidor de llana. La tradició familiar diu que aquest Josep era treballador d'aquesta indústria tèxtil. El fill d'ambdós, Simeó Llobet Graupere segueix la tradició de l'ofici familiar, doncs en els registres parroquials figura com "teixidor de llana" al 1789, data del seu matrimoni, essent l'any 1845 el moment de la seva mort (la data de 1835 en la façana de l'edifici tèxtil, avui habitatges, recorda una edificació, be remodelació, be nova planta d'aquesta indústria tèxtil en el moment en que Simeó Llobet va ser propietari de la mateixa). De ben segur la fàbrica devia ocupar des d'un principi les dependències d'aquest edifici i el del mateix carrer Nou número 13 (edifici on consta la data 1835). Ambdós edificis estan connectats pel celler, encara que en el transcurs de les últimes reformes del començament del segle XX, es va obstruir l'extrem tocant a la construcció que

avui posseeix el número 13 del carrer. A més de la runa, a l'any 1920 existia allà una gran quantitat de cendra, potser procedent del procediment d'elaboració dels teixits, o, més probablement, vinculada a l'existència d'un antic vapor situat en aquest edifici, del qual avui gairebé no en queda ni la memòria. Encara que als registres parroquials el fill de Simeó Llobet Graupere, que es deia Miquel Llobet Romeu, ja no figura com teixidor sinó com a propietari, segurament estava en possessió de la fàbrica, doncs la memòria oral indica que el seu net, Simeó Llobet Matosas, nascut el 12/11/1842, i casat amb Concepció Prat el 17/4/1870 va tenir problemes amb la fàbrica per un crèdit no pagat, fet aquest que va provocar la intervenció del germà de la seva esposa, mossèn Joan Prat Mas, que els va treure de l'ensurt, quan va comprar aquesta casa. Aquest mossèn tenia un germà que es deia Aleix, i que també va venir a viure durant un temps a la casa. L'any 1888 els Llobet van presentar els seus productes a l'Exposició Universal de Barcelona. El darrer propietari de la fàbrica va ser Miquel Llobet Matosas, l'any 1917. El celler va ser utilitzat com a refugi durant les guerres carlines. A finals del segle XIX, un confiter d'Igualada, Pla de cognom, es casa amb Margarida Llobet i posteriorment amb la seva germana Conxa, essent aquesta l'arribada del cognom Pla a la casa. A la façana, l'any 1926, l'associació de "la Bona Parla", formada d'entre altres persones per la Conxa Llobet i el doctor Pla, va col·locar una placa que aconsellava els vianants: "Parleu bé, si-us-plau". Avui aquesta placa ha desaparegut (Castillo i altres, 1992).

Bibliografia

AAVV (1991) "Oficis i professions a Sant Pere (finals s. XIX i s. XX)". Programa de Festa Major de Sant Pere de Riudebitlles. CASTILLO i altres (1992) "Sant Pere de Riudebitlles 1900-1940. Vida cultural i associativa" Programa de Festa Major, Gràfiques Llopart, Sant Sadurní d'Anoia. TORRENTS I ROSÉS (1993). Transformacions demogràfiques en un municipi industrial català: Sant Pere de Riudebitlles, 1608-1935. Tesi Doctoral. Departament d'Història Contemporània. Facultat de Geografia i Història. Universitat de Barcelona. Informació oral de Teresa Pla, maig-juny de 1999. Informació sobre el registre parroquial d'Àngels Torrents.

